

tornà a reprendre l'activitat. Entre 1942 i 1957 empenqué la primera conducció d'aigua de La Molina. Construeix quatre edificis nous, dels quals un va ésser la Clínica Esportiva Samaranch, un altre l'edifici Maina i ampliacions del propi Hotel Adserà. Col·laborà amb els clubs de Terrassa i Sabadell per a que construeixin el seu propi hotel, que els gestiona durant uns anys. També llogà durant uns anys uns annexes al Club de Tennis Barcino fins a que van construir el seu propi edifici. A la construcció del primer telecadira de l'estat, promogut per el conegut pioner Josep-Ma. Guilera el 1943, participa amb l'adquisició d'accions que s'emeteren per a amortitzar les despeses. Com a autèntic pioner va arribar també a convertir-se en el primer carter i meteoròleg de La Molina, etc., etc...

El 1942 es posa en marxa un altre dels hotels que marcaran la història de la muntanya de La Molina: és l'hotel "El Ciervo Blanco", a peu de pistes, endegat pels Rigat, que donaran un nou toc "chic" a l'hotel, com més tard al "Solineu" i el "Rigat Palace". Avui, ja fa anys, ha desaparegut, però el seu nom encara el té l'edifici davant de Font Canaleta on hi ha el CEAP (el Pirineus), l'Escola Catalana d'Esquí (ECE), La Brasa i la botiga del Xapa (Miquel-Àngel Fernández i Calleja). La seva terrassa, assolellada i a tocar de pistes, va ser de les més concorregudes. Juntament amb l'Hotel Rigat i l'Adserà van ser els reis fins als anys '60. Ho podeu veure en aquestes dues fotos de la família Guilera (propietat de la seva vídua, Sinda Nubiola).

L'Hotel El Ciervo Blanco va ser inaugurat l'any 1942

La concorreguda terrassa d'El Ciervo Blanco, a peu de pistes

Curses i descans

Saltem ara a l'antic Hotel de La Solana, també patí incendi, i que funcionà del 1953 al 1988, i que va arribar a tenir 1.500 socis copropietaris (per accions individuals). Avui, des del 1992, és edifici d'apartaments, a tocar de la pista Standard, just per sobre de la caseta groga del vell telecadira del Turó de la Perdiu, on hi havia el "Bar de la Buena Suerte". L'edifici original fou construït en els '40 com a refugi, pel Centre Excursionista de Terrassa, sobre els fonaments d'un vell tancat per a ramaderia cremat la 1a meitat de la dècada citada. Sota la batuta d'en Josep Pous aquest hotel marcà una època a l'hostaleria molinera. Llàstima del final amb història fosca d'aquest hotel...

1953, Hotel La Solana

Hotel La Solana, +/- 1970. Foto d'Ediciones Sicilia

O altres locals d'hostaleria com ara l'Hotel Rigat, gran esquiador i emprenedor, que construeix el que després serà Palace i Solineu, i que ampliarà ja en els '60. En parlarem abastament més endavant. O l'Hotel Roc Blanc, que no s'inaugura fins el 1969, de la

família Luengo-Planas, precursors i grans esquiadors, amb campions d'España i precursors (la Pepeta, diversos cops campiona de Catalunya i d'España, que esquiava fins i tot a punt de parir. Anà a ensenyar la tècnica de l'esquí, el 1947, amb Alfons Segalàs i Ernest Mullor, professors d'esquí del CEC a La Molina, en el marc d'un acord de col·laboració entre la Mancomunitat de Catalunya i els esquiadors de La Molina, a Era Val d'Aran, on havia arribat l'esquí el 1919 amb Lluís Estasen, Pau Badia i Josep-Ma. Soler i Coll. Avui és recordada en una cursa in Memoriam a La Molina, que els passats 9 i 10/4/2011 arribà ja a la seva 15a edició. Seguiren les seves passes els seus fills, el May, que ara té ja 61 anys, campió d'España en esquí, trial, hoquei gel, parapent, etc. diversos cops, i la Maite, avui pneumòloga a la Clínica Quiron de Barcelona, que competí freqüentment contra la potser més gran esquiadora catalana de tots els temps, l'olímpica a Sapporo-72 i corredora del CANM Conxita Puig i Barata (nascuda a Aiguafreda el 18/1/1953, avui vivint a França i mare de Stéphane y Maxime Tissot, esquiadors francesos participants a la Copa del Món, i germana petita d'una altra gran campiona, la Núria, ara historiadora i sociòloga).

1950, palmarès de Pepeta Planas

Hotel Roc Blanc cap el 1970

Hotel Roc Blanc

O l'Hotel Palace (abans Rigat Palace), a peu quasi de pistes, que serà el primer hotel de 5* del Pirineu des del 1972, encara que perdrà una *, convertit en l'apart-hotel de muntanya Solineu, avui sota la regència del Quico Rosell, a tocar de l'Hotel Amorettes***- Restaurant El Torb, o, d'altres hotels com el La Molina (a 1.600 m.) o el Supermolina (1.700 m.)...

Hotel Solineu (J.Muñoz)

Hotel Amorettes

1982, Hotel Palace, fa anys, avui Amorettes i El Torb

Hotel Supermolina

I també altres refugis de Centres Excursionistes a la vall, com el dels de Sabadell, o Gràcia, o el Pere Carné, o residències, xalets particulars, sovint copiats dels alpins, apartaments que han estat fins i tot anomenats com edifici singular, com ara la "Casa Negra" (o "Mansió de Belfegor", de dubtosa estètica, avui els apartaments Pirenaics, que reberen fins i tot un premi de disseny André Ricard als '60) ...

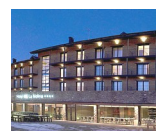

Xalet refugi Pere Carné, foto del 3-8-2008

Més recentment, les grans cadenes hoteleres arriben a La Molina, introduint-se en un mercat que havia estat fins a fa tan sols 10 anys, exclusivament familiar. Tot el sector patirà un gir progressiu: s'inauguraran al nou Resort Alp 2.500, davant de la Pista Llarga, el Guitart La Molina Aparthotel Resort & Spa**** (any 2005) i el HG La Molina **** (any 2010), i a la collada el Gran Hotel Termes La Collada ****Sup. (any 2006, refent l'anterior hotel) i el Guitart Termes La Collada Wellness & Spa (any 2010).

2008, Guitart La Molina Aparthotel & Spa

2009, Hotel HG La Molina

Durant tots aquests anys, molts esportistes, emprenedors i professionals van destacar en el món de la neu, ajudant a La Molina a recuperar-se d'una època fosca. Molts són ja malauradament absents, altres tenen una edat molt avançada.

Comencem pels Mill. L'Enric representa, junt amb els seus germans Joan i Pere, un d'aquells pioners, primer en el món esportiu i després en el de l'ensenyament de l'esquí del poble d'Alp. Els germans Mill, juntament amb d'altres com els Deulofeu, els Planes de La Molina, els Fosas, Giralt, els Luengo Planas, els Basaganya de Toses, etc. es van iniciar en el camí de la pràctica de l'esquí competitiu, obtenint diferents campionats de Catalunya des dels primers anys i sobresortint per la seva qualitat d'esquiadors. En Joan Mill destacà després per la seva tasca d'ensenyament, primer a La Molina i més tard com a cap de l'E.E.E. de Masella durant anys. La seva feina va ser seguida pels seus nebots Xavier i Josep.

Seguim pels Deulofeu. La implicació del Joan a l'esquí és pràcticament la mateixa que la del seu company Joan Mill. Des del primer moment va tenir clara la importància que tindria per la comarca l'esquí, que primer va practicar, obtenint diversos campionats, i després ho va convertir en professió, dedicant-se a l'ensenyament i a la venda d'articles per a la seva pràctica. Sempre va col·laborar entusiàsticament amb les organitzacions esportives d'esquí al municipi d'Alp. La seva dedicació la segueix la seva filla Maria del Mar.

Creixen xalets a tot arreu de la muntanya. Membres de famílies més o menys benestants de Barcelona i rodalies pugen a La Molina, parlant en castellà preferentment. Trobarem acompanyant a Manolo Maristany a Federico Trias de Bes (de la família de grans advocats i convergents barcelonins, a Juan Dalmau, a Alberto Folch Rusiñol i la seva germana Margarita (mort a principis dels '60, la seva família tenia una casa gran al Turó de la Perdiu, gran fortuna i empresa de pintures, i crearen la Fundació Folch), a José Luis Milá Sagnier (comte de Montseny, pare dels televisius presentadors Lorenzo i Mercedes Milá), a Eduardo Marqués, a Manuel Bultó (família propietària de la marca de motos Bultaco, i que avui encara té aventurers mediàtics entre ells), a Lluís Llibre, a la família Campaña (amb el gran fotògraf Antoni entre ells) i la família Guilera (ja n'hem parlat del prohom Josep-Ma. Guilera i la seva vídua Sinda Nubiola), els Giró, els Miras o els Rabat (joiers del Passeig de Gràcia), els Figueras (parlo llargament del "Pitu" al llibre), ...

Cadira monoplaça

El Dr. Figueras en una cursa de veterans a La Molina

1945, Pepeta Planas acapara trofeus...